

hoofdbestuur, niet ik, zal straks een nadere uitwerking indienen, zooals het hoofdbestuur ook stond in de algemeene vergadering met *zijn* voorstellen.

Laat men deze nadere uitwerking afwachten.

Niet *ik* breng de maatschappij tot uiteenbarsting. Ik heb de vaste overtuiging, dat allen dat straks zullen erkennen. Laat elk maar goed uit zijn oogen leeren zien. Maar als ooit zulk een uiteenbarsting zou kunnen dreigen, en daarmede de inzinking van onzen stand, dan zal het zijn door enkelen, die om eigen belang of om groepsbelang, heil in verdeeling zien.

Ik hoop, dat wij straks ons allen kunnen verheugen in wat voor de maatschappij bereikt is. Ik heb in die maatschappij geen andere eerezucht gehad, dan iets te mogen bijdragen om aan haar, aan onzen stand, de plaats in het openbare leven te verzekeren, die haar toekomt; niet om uiterlijken schijn van invloed, maar om haar in staat te stellen haar geheele taak te volbrengen en haar roeping te vervullen. Is naar ik hoop binnen niet te langen tijd de maatschappij voor die taak gestevidg, zijn haar organisaties in werking en is het overleg met de Regeering ten einde, dan moge men mij van de plaats ontslaan, die ik alleen ingenomen heb, omdat ik meende er wat goeds voor onzen stand en haar vertegenwoordigend lichaam te kunnen doen.

Den Haag, 18 Juli 1920.

A. SIKKEL AZN.

KRENKING VAN OFFICIEREN VAN GEZONDHEID.

Het opschrift van mijn ingezonden stukje in het nummer van 10 dezer, waarop collega WOLTERSON zijn repliek bouwt, is niet van mij (ik zond het zonder opschrift in), doch van de redactie. Het woord belastering zou ik zelf vermeden hebben. Wel sprak ik van ongestaafde en krenkende bewering; klaarblijkelijk beschouwt collega WOLTERSON zijn gelaakte woorden niet als zoodanig. Bij zulk een verschil in appreciatie moet ik er van af zien, langs dezen weg hierover verder te discussieeren.

Zaandam, 19 Juli 1920.

B. EISENDRATH.

SPOORWEGARTSEN.

Begrijp ik de ingezonden artikelen goed dan heeft het bestuur van de Maatschappij bakzeil gehaald, en durft zij in de spoorwegartsenkwestie niet recht door zee gaan. Wat kunnen nu wij niet-spoorwegartsen doen, om het hoofdbestuur te dwingen tot een ruitelijke verklaring: vrije-artsen keuze, óf vrije-artsen keuze met uitzonderingen? In het laatste geval is het principe over boord, en heeft de Maatschappij haar beginsel verloochend. Laten de niet-spoorwegartsen gezamenlijk opmarcheeren, en de Maatschappij voor de keus stellen: *voor de vrije artsenskeus zonder uitzonderingen, anders gaan wij er allen uit.* Zoo we dit gezamenlijk doen, kan de Maatschappij ons toch niet straffen met verlies van de fondspraktijk, omdat in de lacunes toch door haar niet kan worden voorzien. Wie pakt deze zaak aan?

Utrecht, 19 Juli 1920.

G. F. GEZELLE MEERBURG.

STEUN AAN DUITSCHE GELEERDEN.

Naar aanleiding van den oproep in het *Tijdschrift* (bldz. 91) ontving ik tot heden van: dr. H. H. VAN E. te H. f 25; dr. C. DE L. te A. f 25; dr. H. J. H. te 's-G. f 50; dr. V. te U. f 10; prof. VAN Z. te S. f 15; dr. VAN DER B. te A. f 12,50; dr. TEN B. te T. f 25, tezamen f 162,50.

Den Haag.

J. KOOPMAN, Frankenslag 2.